

Západní hodnoty: Rasismus nebyl v Evropě nikdy zrušen

infokuryr.cz/n/2023/02/13/zapadni-hodnoty-rasismus-nebyl-v-evrope-nikdy-zrusen

kuryr

13. února 2023

Ruská televize připomněla historii západního rasismu, který v myslích evropských elit nevymřel, přestože se přiznávala k opaku.

Skutečnost, že západní rasismus je ve vládnoucích kruzích stále živý, ukázal teprve nedávno šéf diplomata EU Borrell, když řekl :

„Ano, Evropa je zahrada. Postavili jsme zahradu. (...) Zbytek světa není zrovna zahrada. Většina zbytku světa je džungle.“

V žádném případě to nebyl jednorázový úlet starého a možná trochu senilního muže. Německé ministerstvo zahraničí, které vede Annalena Baerbock, Strana zelených, a tudíž politicky korektní a údajně antirasistické, se právě muselo omluvit africkým státům za rasistický tweet, který v afrických metropolích vůbec nebyl vtipný . Pokus Baerbockových lidí zdiskreditovat Lavrovovu

návštěvu Afriky pomocí tweetu selhal natolik, že ruské ministerstvo zahraničí pravděpodobně napsalo děkovný dopis jejich německým kolegům.

Jakkoli je to hořké, rasismus je hluboce zakořeněn v myšlení Západu – a zejména jeho elit. Naneštěstí je v obyvatelích Západu zakořeněno shlížet arogantně na zbytek světa a považovat se za nadřazené. Tak tomu bylo v koloniálním období a dodnes se to přes všechny ty milé řeči nezměnilo. Dokonce i ti nejkorektnější politicky se dnes dívají svrchu na Afriku a další země, které pohrdavě označují jako Třetí svět – termín, který se dokonce díky síle Západu v médiích stal celosvětově uznávaným.

U příležitosti cesty ruského ministra zahraničí Lavrova do Afriky věnovala ruská televize tématu komentář, ve kterém jsem se dozvěděl věci, které byly pro mě nové. Nebo co myslíte, kdy naposledy byli v Evropě Afričané prezentováni jako atrakce jako v zoo? Odpověď najdete v ruském komentáři, který jsem přeložil.

Začátek překladu:

Nestydatý rasismus

K rasismu a jeho metastázám, které na údajně pokrokovém Západě stále klíčí... Kdybych byl Belgičan, mohli mě rodiče vzít do lidské zoo, když mi byly čtyři roky. Dokážete si to představit? V historickém měřítku to není tak dávno, co se v dnešním hlavním městě EU a NATO vystavovali vedle zvířat i lidé.

Když v dubnu 1958 Belgie hostila světovou výstavu EXPO-1958 – první od 2. světové války, která představila nejnovější lidské úspěchy; Mimochodem, náš model auta Volga a naše křídlo “Red October” tam vyhrály první ceny – Belgičané se rozhodli překvapit svět lidskou zoo. Nazvali pavilon „Konžská vesnice“. Vybrali 700 domorodých obyvatel z jejich konžské kolonie, oblékli je do primitivních oděvů a vystavili je na veřejnosti. Pod ozbrojenou ochranou.

Jen si to představte: tou dobou již byla vypuštěna první družice, byla v provozu první jaderná elektrárna a objevily se první videorekordéry. A co víc, svět byl právě osvobozen od hitlerovského nacismu s jeho idejemi rasové nadřazenosti, **ale v Bruselu vládl nestydatý rasismus ve své nejčistší podobě.**

Obecně bývaly lidské zoologické zahrady v Evropě a Americe oblíbenou zábavou. Na počátku 20. století se Ota Banga, konžský trpaslík, stal slavnou expozicí v newyorské Zoo Bronx. Toto „dítě přírody“ by mělo mluvit se zvířaty a stromy. Chodil obklopený opicemi, nosil je v náručí a dělal divoké obličejy. Metropolitní afroamerická komunita protestovala proti bydlení Ota Bangy v zoo. Nakonec ho starosta New Yorku musel propustit. Banga skončil v černém útulku v Brooklynu. Byl oblečený a dostal lekce angličtiny. Banga toužil po návratu do vlasti, ale první světová válka zabránila plavbám přes oceán. Ze zoufalství se chudák ve 32 letech zabil.

Neméně smutný je i osud křovácké ženy Sarah Bartmanové. Do Londýna byla přivezena z Jižní Afriky v roce 1810 a byla veřejně vystavena jako kuriozita kvůli jejím obrovským, vypouklým zadečkům. Byla držena v kleci a vycvičena k tanci na žádost návštěvníků. Někdy byla přivedena do domovů bohatých Londýňanů, aby pobavila aristokraty. O čtyři roky později byla Sarah Bartman prodána francouzskému trenérovi zvířat. Jak zájem veřejnosti o Sarah upadal, propadla alkoholu a začala se věnovat prostituci. V roce 1815 Sarah zemřela na neznámou nemoc. Její tělo bylo pitváno a rozřezáno. Kostra, mozek a genitálie byly vystaveny v alkoholu v Musée de l'Homme v Paříži. V 19. století to sloužilo jako „důkaz“, jak blízko mají černoši k opicím. Části těla Sarah Hartmann zůstaly v pařížském muzeu až do roku 1974.

Po vítězství v jihoafrických volbách v roce 1994 vyzval Nelson Mandela k repatriaci ostatků Sarah Bartmanové do její domovské země. Francouzi je dlouho odmítali vrátit. Teprve v květnu 2002 byly

Sarahiny ostatky vráceny do Jižní Afriky a pohřbeny. Téměř 200 let po jejím narození.

A to se mluví o civilizovaných zemích...

konec překladu

Thomas Röper

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet:

Continue Reading

Previous [Výškové balony nad Ukrajinou rozptýlí válečnou mlhu](#)